

Avant-Garde and Continuity

In referring to the 'architects of the revolution', I point to the various experiments of the Modern Movement's canonical vanguard, as well as the greater part of contemporary experimentalism, which share in common the singular aim of searching for 'new form'.

— There is a requirement, as shocking as it is terrifying, that Michelangelo prescribed for sculpture, which goes more or less like this: *'A beautiful statue must be able to roll down from the top of a mountain, without losing anything of importance.'* ... To my mind this law establishes above all that in great works (in sculpture but especially in architecture) the 'monument' comes first. In my opinion, the most general and comprehensive conception of a work is always aimed first of all at the reaffirmation of the specific nature of the particular type of representation, be it sculpture or architecture. Of primary importance is the 'monument', that is, the law of architecture.

All the rest is really secondary ... Taking the whole gamut of forms proposed by the vanguards of the Modern Movement, I believe that if we try to imagine the exclusion of this 'rest' (that is, of all that which crumbles and disintegrates in the fall prescribed by Michelangelo), there remains indeed little, if anything at all, of all the various proposals made with regard to formal transformation and innovation.

— The avant-garde of architecture seems to be stuck in a permanent condition of trying to solve *false problems* (or in any case trying to solve problems that have nothing to do with transformation); and of starting from these 'problems' as motives and justifications for their 'new forms,' as though

Avant-garde en continuïteit

Met betrekking tot de 'architecten van de revolutie' wijs ik zowel op de diverse experimenten van de canonieke voorhoede van de moderne beweging als naar het merendeel van de experimenten in deze tijd, die de zoektocht naar 'nieuwe vormen' als exclusief doel met elkaar gemeen hebben.

— Michelangelo stelde aan de beeldhouwkunst een even schokkende als angstaanjagende eis die min of meer als volgt luidt: *'Een mooi beeldhouwwerk moet van de top van een berg af kunnen rollen zonder ook maar iets van belang kwijt te raken.'* (...) Naar mijn idee wordt in deze wet vooral gesteld dat in grote werken (in de beeldhouwkunst, maar vooral in de architectuur) het 'monument' vooropstaat. De meest algemene, omvattende conceptie van een werk is volgens mij primair gericht op de herbevestiging van het specifieke karakter van een bepaald type representatie, ongeacht of het om beeldhouwkunst of architectuur gaat. Van primair belang is het 'monument', dat wil zeggen: de wet van de architectuur. De rest is eigenlijk van secundair belang. (...) Als ik het hele scala aan vormen overzie dat door de voorgangers van de moderne beweging is voorgesteld, ben ik ervan overtuigd dat als we proberen heel die 'rest' (dat wil zeggen, alles wat breekt en afvalt tijdens de door Michelangelo beschreven val) buiten beschouwing te laten, er weinig of misschien wel niets overblijft van alle uiteenlopende voorstellen die zijn gedaan met het oog op formele transformatie en vernieuwing.

— De avant-garde van de architectuur lijkt vast te zitten in voortdurende pogingen om *schijnproblemen* op te lossen (of in elk geval problemen op te lossen die niets met transformatie te maken hebben) en deze 'problemen' als uitgangspunt en

in this process the meaning (and therefore the recognizability) of the forms themselves could be exhausted.

— I believe it might be worthwhile to go back to architecture's historical experience; to return to those elements which define its specificity; that is, to go back to architecture as practical activity and as cultural specialization. It is useful to remember first of all the 'realism' implicit in the very definition of architecture: the indispensable, dramatic realism of architecture.

— Now the world of possible forms, the domain of the work of architecture, reveals its innumerable ties to the past through images constructed over time; it is able to explain itself only through a confrontation with this past; and it becomes reality only by means of a concrete, positive *imitation*. Such imitation is to be understood not as nostalgic re-evocation, but as the inclusion and surpassing, as the continuation and unification, of the most general objectives – and as the ideal circumstances for a positive transmittal of the elements of the *craft*.

— But does the fanatical desire of the avant-garde, old and new, to 'start from scratch' have anything to do with all of this? To what state would architecture be reduced (especially as labor) if it were diverted from its search for its very *raison d'être*, its 'truth'?

Once again, especially when confronted with the avant-garde's options, we must not forget the particular bond that exists between the work of architecture and the *public*. Besides, architecture is a 'public matter' par excellence. In fact, architecture must first of all come to terms with itself, that is, with its specific characteristics; but at the same time it must also come to terms with its particular social responsibility. And in this light the question of its rapport with the public becomes impossible to ignore. For this

reason the language of architecture is – or should be – an accessible language!

From: *Oppositions*, no. 21 (summer 1980).

rechtvaardiging te hanteren voor zijn 'nieuwe vormen', alsof op die manier de betekenis (en daarmee de herkenbaarheid) van de vormen zelf zou kunnen worden uitgeput.

— Volgens mij zou het de moeite van het proberen waard zijn terug te gaan naar de historische ervaring van architectuur, naar de elementen die haar specifieke karakter definiëren; dat wil zeggen, terug te keren naar architectuur als praktische activiteit en culturele specialisatie. Het is goed allereerst het 'realisme' in gedachten te houden dat impliciet besloten ligt in de definitie van architectuur: het onmisbare, dramatische realisme van architectuur.

— Nu onthult de wereld van mogelijke vormen, het domein van de architectuur, via door de eeuwen heen geconstrueerde beelden, zijn talloze banden met het verleden; het kan zichzelf uitsluitend verklaren via een confrontatie met dit verleden en wordt alleen realiteit door middel van concrete, positieve *imitatie*. Imitatie moet hier niet worden opgevat als een nostalgisch opnieuw oproepen, maar als het omvatten en overtreffen, het voortzetten en verenigen van de meest algemene doelstellingen – en als de ideale situatie voor een positieve transmissie van de elementen van het *ambacht*.

— Maar heeft het fanatieke verlangen van de avant-garde, de oude en de nieuwe, om 'vanaf nul te beginnen' met dit alles wel iets te maken? Tot wat voor toestand zou de architectuur worden gereduceerd (met name als arbeid) als ze werd afgeleid van haar zoektocht naar haar eigen bestaansrecht, haar 'waarheid'?

Ook hier moeten we, zeker als we worden geconfronteerd met de opties van de avant-garde, de specifieke band in gedachten houden die er bestaat tussen het werk van de architectuur en het *publiek*. Bovendien is architectuur bij uitstek een 'publieke aangelegenheid'.

In feite moet de architectuur in de eerste plaats in het

reine komen met zichzelf, dat wil zeggen met haar specifieke kenmerken; maar daarnaast moet ze ook in het reine komen met haar maatschappelijke verantwoordelijkheid. En in dit licht bezien kan de kwestie van haar verstandhouding met het publiek niet langer worden genegeerd. Daarom is de taal van de architectuur een toegankelijke taal (of zou dat moeten zijn!)

Uit: *Oppositions*, nr. 21 (zomer 1980).